

ДРАГИЦА УЖАРЕВА

СМРТИ, С ПОВЕРЕЊЕМ

ПЕГЛАРКЕ

Бабу никад нисам видела како пегла.
Једном је машицама у пеглу стављала жар.
Шта се после с пеглом десило – то не знам.
Баба и ја смо остале крај шпорета. Чија је рука
грејала тканину, није ме занимало.

Мама је пеглала често, дуго глачајући
марамницу и све путеве на које тек треба
да кренем, крпе, татине панталоне на ивицу,
пеглала је време дуго и досадно, слушајући
како лажем о очевим дубровачким авантурама.

Моје су приче биле лажне – авантуре истините.
Истинита је била и пегла у њеним рукама.
Од мајке сам научила како се пеглом управља
по сувом коловозу, а како по неравном, оном
који захтева помоћ влажне крпе или водених капи,

али моја деца с пеглом у руци никад је нису видела.

ТАЧКА

Сећам се вечери кад стриц
најмлађи, још леп, дугокос,
витез на моћној машини,
дође и исприча нам како
сваки човек на телу има
тачку коју додирне ли
– одмах умире.

У неверици стадосмо
препипавати једни друге,
а потом у самоћи стискасмо
своје тело са стрепњом,
али упорно. Да ли нам је
од Платона истина била дража
или се сваком од нас журило
да смрти тајну дозна?

Минуше времена и невреме
понеко што нас згоди, а ми
још увек за оном тачком
трагамо неутешни. Да ли то
спознају по цени смрти
иштемо, или тек тако, докони,
за смрт се распитујемо?

Али у часовима кад лишаваш ме
додира, грубом метафором
ту тачку проналазиш и овлаш
притискаш. Тако сазнајем
где командно је дугме, након
чијег озбиљног стиска свет ће се
у прашину претворити.

ПОВЕРЕЊЕ У ПРЕТКЕ

Док се уз цвиљење дрвета успиње ка врху звоника, знаке исписане на паучини понад замарајући дугих спиралних степеница, звонарева унука с лакоћом чита. Оплакала је тајну дебелог конопца једним крајем привезаног око струка, а другим за клатно, што ће га тело детиње при првом напору да се спусти до пода, избацити из равнотеже и натерати на ход до удаљеног зида звона, стварајући звук, као што клатно, хитајући на супротну страну, њу одваја од прашњаве даске на којој стоји, приморавајући је на скок и вратоломни смех.

А чинило јој се онако маленој да ће је једном, силно и непредвидиво, звоно избацити кроз црквени кров, све до најдаљег облака, на којем је тражила обресе лика очевог оца, мачванског ужара. Придржавајући се за његову штаку, није страховал у погледу повратка. Једном ће јој тај конопац чврсто везан око струка, сигурном руком мајчиног оца, Богородичине цркве у Липолисту звонара, омогућити да безбедно атерира. Јер тај уобличени комад кудеље, правио је њен тата, по наслеђу ужар, а имала је само пет година, и још је веровала у очеве.

ПОВЕРЕЊЕ У ПОТОМКЕ

У свој сам гроб жива легла,
осмехнута плавети
што ме прекрива.
У загрљају трава,
умивена расцветалим
багремом, погледа
упртог у објектив
у рукама оне која
љубав јесте, оне
кроз коју се удвајам

(само сам негатив филма
који ће она да развија
и да живи) одмарам се
од свих неуслишених жеља.

У свом гробу, насмејана
и жива, спокојна сам пред
сознањем да би све било
у најбољем реду и да ме
уместо неба и мирисног багрема
земља липолишка покрива.

ОПРОШТАЈ

Сада кад одлазим из твога вида
у мрак о којем тек слушали ми смо,
кад закорачим с друге стране зида
да изучавам тајанствено писмо,
ништа не желим да ме тамо прати:
ни сат, који нам само време крати,
ни корак драг кад љубав у дом сврати.

Све што је било, више се не броји.
Магла опсене ћудљиве су страсти.
Ратник у мени ничег се не боји.
Гледам смрт мирно, а знам да ћу пасти
на том испиту за који се спремам.
Кад песме нема – ја ни себе немам.
Тек једно молим пре но што задремам:

Ако се деси у времену истом
да нас на земљу избаци неки бес,
ако се нађемо на месту чистом,
нек Бог учини да будем чемпрес,
висок ко они испред скромног храма
ком сам најчешће одлазила сама.
Чемпрес да будем међ твојим врбама.